

Titel: I.

Citation: "I.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-g02-shoot-chptrd1e742.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

I.

§ 1. § 2.

Naar Grundloven eengang for alle er betegnet som Danmarks Riges Grundlov, sees det ikke, hvorfor det skulde være nødvendigt i denne Paragraph udtrykkeligt at tilføie „i Kongeriget Danmark og Slesvig“; hvilket end mere gjælder, saafremt der, efter Minoritetens Forslag, i Grundloven optages en Paragraph, som viser, for hvilke Landsdele denne er gjældende; det indstilles derfor, at disse Ord udgaae. Udvalget har næret nogen Tvivl, om det ikke vilde være rettest at udsætte Forhandlingen af denne Paragraph, indtil §§ 64 —66 samtidigt kunde forhandles. Imidlertid har man, i den Forudsætning, at der ikke vilde være nogen Meningsulighed om det Religionsfrihedens Grundprincip, som er udtalt i det 7de Afsnit, ikke taget i Vetænkning at yttre sig om § 2. Udvalget har anseet det for afgjorte, at den i Kongeloven begrundede Opfattelse af den evangelisk- lutherske Kirke som Statskirke maatte opgives i en Grundlov, som vedkjendte sig Religionsfrihedsprincippet. Udvalget maatte fremdeles med Udkastet erkjende, at man ikke i selve Grundloven kunde paatage sig Løsningen af alle de kirkelige Reform-Spørgsmaal, som endnu i høi Grad dele Gemytterne. Men ligesaa lidt kunde man finde det passende aldeles at forbigaae det hele Spørgsmaal om Kirken. Det maatte altsaa udtales, at man har frigjort sig fra Kongelovens Bud, men den nærmere Ordning maatte overlades Fremtidens Statslovgivning. Man maatte finde en Udtalellesmaade, der ikke gjorde noget voldsomt Brud, og dog tillod en fri Udvikling. I det Hele taget har man derfor deelt den Tanke, der har fundet sit Udtryk i § 2, og det er kun to mindre væsentlige Forandringer, man tillader sig at foreslaae. For det Første foreslaaer Udvalgets Fleerhed (med 13 mod 3 Stemmer), at de Ord „som den, hvori den overveiende Deel af Folket befinder sig, at ansee som“ udgaae. Det synes nemlig ikke nødvendigt og i sig mindre naturligt saaledes i Paragraphen selv at begrunde dens Bud. Udtrykket „at ansee som“ giver og adskillig Grund til Udsættelse. Dernæst har Udvalget fundet, at Udtrykket „nyde Understøttelse“ kunde ombyttes med Ordet „understøttes“, fordi den første Vending har forekommet Flere stødende paa Grund af en uvilkaarlig Sproganalogi. Da Anken saa let kan fjernes, har man troet at burde rette sig efter Erindringen.

Udvalget tilføier den Bemærkning, at Paragraphen ved at befale Folkekirkens Understøttelse af Staten, — Bestemmelsen af Understøttelsens Art og Omfang overlades Fremtidens Lovgivning, — naturligviis ikke forbyder, at andre af Staten anerkjendte Religionssamfund ligeledes understøttes af Staten, forsaavidt Saadant maatte findes rigtigt.

§ 3.

En Minoritet (H. P. Hansen og Neergaard) foreslaaer, at Behandlingen af denne Paragraph udsættes og sættes i Forbindelse med §§ 64—66 i VII. Denne Paragraphs første Sætning har sin fulde Betydning efter den i Udkastet gennemførte Grundsætning, at Kongens Veto er absolut (jfr. § 28, 40, 80). De af os, der erklære sig herimod, forbeholde sig naturligviis at gjøre denne modsatte Mening gjældende ved en følgende Paragraph, og denne Menings Antagelse i Rigsforsamlingen vilde da foranledige, at der blev Spørgsmaal om en Omredaction saavel af denne som af flere Paragrapher.

I den tredie Sætning: Den dømmende Magt er hos de

spalte1482

anordnede Domstole, har man troet, at det heller maatte hedde „hos Domstolene“, fordi Ordet „anordnet“ let efter den nuværende Sprogbrug kunde fremkalde den urigtige Forestilling, at Domstole kunde „anordnes“ uden Lovhjemmel (jfr. VI).